

bemærker endvidere, at alle de, der havde deltaget i Maaltidet, efter dette vare mere eller mindre berusede", og i et følgende Forhør siger han, at de vare svirende. I den Klage, der er indgivet til Retten, og som har været Grundlaget for Underfølgelsen, hvilken Klage er undertegnet af Nansen og en anden Mand, som begge have vedfjendt sig deres Underkrift, staar der: „Efter Middag udeblev Kapitain Bauer fra Besigtelsen, men de andre Herrer kom ud til Pladsen i druffen Tilstand, og det Første, de begyndte med, var at godkjende det, som Kapitain Bauer havde kasseret." Angaaende dette foreligger der i det Afstykke, som senest er tilsendt Udvalget, og som Statsrevisionen ikke har havt Leilighed til at se før, efter at dens Betænkning var afgiven, en Udtalelse af Generalauditøren, som jeg skal tillade mig at citere her, da den er oversendt paa den Maade, som flet er. Generalauditøren mener, at det maaste er vel stærkt at sige, at de vare berusede, og han tror, „uden paa nogen Maade at ville tage de Bedkommende i Forsvar", at der ikke kan antages mere, „end at man, da de kom fra Maaltidet, kunde se paa dem, at de havde druffet". Der er ganske vist en Nuance i Tanken mellem det Udtryk, at en Mand er druffen eller svirende, og det, at man kan se paa ham, at han har druffet, og, kan jeg vise Smødekommen ved at bruge det sidste Udtryk, skal jeg med Fornøielse betjene mig deraf. — Saa indeholder Udvalgets Citat den Udtalelse, at, efter at de vare komne ud, godkjendte de det kasserede Løkker. Dette skal ogsaa være et enkelt Vidnes Udsagn, som ikke yderligere er bestyrket. Men det er to Vidners Udsagn. Jeg skal oplyse, hvad de have sagt. Nansen forklarer: „Da Middag var forbi, toges igjen fat paa Besigtelsen, og da antoges flere Stykker Løkker, som tidligere vare kasserede. Julius Dued forklarer: „Da Maaltidet var forbi, forfattedes Besigtelsen, og blev da alle de Bjælker, som tidligere af Kapitain Bauer vare blevne kasserede, kantroede paany og forsynede med Antagelsesmærke, hvilket bestod i, at der paa disse blev indridset et B". Det er altsaa ikke noget enkelt Vidnes Udsagn, hvorom der her er Tale, men to Vidners Udsagn. — Jeg kommer nu til det 3die Punkt, som Udvalget har berigtiget. Den Gang da den omhandlede Klage først kom frem, sendtes den af Ministertet til Orlogsværftet, og der indhentes Beskrivelse derom. Den Ene af dem, som afgav Beskrivelse, var „Formanden", hvis Beskrivelse gik ud paa: at det altid havde været hans Princip, at ethvert Stykke Løkker blev antaget eller forkastet i hans personlige Nærværelse efter fælles Overenskomst med de øvrige Medlemmer af Kommissionen, eller kort og godt: „Formanden" havde aldrig været fraværende fra Kommissionens Forhandlinger, og ethvert Stykke Løkker var blevet antaget eller forkastet i hans personlige Nærværelse. Derom har Statsrevisionen sagt, at dette hverken

er gjentaget af „Formanden" eller bekræftet ved de øvrige fremkomne Vidnesbyrd; men Udvalget har villet bevise det Modsatte. Den ærede Ordførers Udtalelser overraskede mig noget, thi, dersom denne Paastand af Formanden var rigtig, saa havde der jo ikke været den allerringeste Grund til Klage, men Alt havde været fuldstændig i Orden. Naar han havde været tilstede under hele Besigtelsen, saa maatte jo hele Historien være Usandhed fra Ende til anden, og det tror jeg dog, saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, at heller ikke han antog. Men lad os nu gaa over til at prøve Beviserne. Statsrevisionens Paastand gaar ud paa, at Kapitain Bauer ikke har gjentaget sin Udtalelse under Forhørene. Udvalget vil bevise det Modsatte, og det anfører derfor: „I Forhøret af 7de August s. A. siger imidlertid Formanden, at han, naar han „i nogen Tid ved anden Tjeneste blev bortkaldt fra Besigtelsesforretningen, da bag efter" besaa „det Løkker, som imidlertid var blevet antaget, vel ikke ved at lade det kantro, men ved at eftermaale Dimensionerne og efterse Enderne paa Bjælken". For rigtig at forstaa Sagen, maa jeg give en Fremstilling af, hvorledes det lgaar til ved en Besigtelse af Bjælker. Bjælkerne lægges i en Rad ved Siden af hinanden, og man begynder da fra den ene Ende, idet hver Bjælke kantroes saaledes, at alle dens fire Sider efterhaanden komme til at vende opad. Det undersøges da, om Bjælken er snorlige, om den er fuldkantet, om den er frisk, eller om der er raadne Partier deri, i det Hele om den er af god Bestaffenhed. Dette er, som man vil se, den egentlige Besigtelse af Løkkeret. Derefter maales det, og naar det antages, mærkes det. Nu siger altsaa Formanden, „at han blev bortkaldt fra Besigtelsesforretningen", og at han „bagefter besaa det Løkker, som imidlertid var blevet antaget", og det skal da være et Vidnesbyrd om, at han altid selv har været tilstede. Det er jo imidlertid en Anerkjendelse af, at han har været fraværende under Besigtelsen, og det, at han kommer tilbage og ser paa Løkkeret uden at lade det kantro, tyder paa, at han stoler paa den Forretning, som de Andre have foretaget i hans Fraværelse. Det Bevis, som Udvalget her har givet for, at Kapitain Bauer aldrig var fraværende, og at alt Løkkeret blev antaget i hans Nærværelse og i Samraad med hans Kolleger, beviser jo netop, at han stundom var fraværende, og at de Andre antog Løkkeret, medens han var borte. Dernæst gaar Udvalget over til at anføre to Udsagn af Vidnerne, som skulle godtgjøre, at Bauer altid var tilstede ved Besigtelsen. Det ene Vidne har nemlig forklaret, at, medens Formanden havde været borte fra Kl. 10¹/₂ til Kl. 1¹/₂ — dette er allerede en slem Indledning til et Bevis for, at han altid har været tilstede — saae han ham „tale Noget med de andre Medlemmer af Besigtelseskommissionen og øvrige Tilstedeværende, og saae ligeledes, at den Samtale